

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

Askonsdagen

”Bön och fasta”

Manasses bön 11-15

2 Kor 7:8-13

Luk 5:33-39

Ps: 137, 234

Kung Manasse kan man läsa om i 2 Krönikebokens 33:e kapitel. Han var son till kung Hiskia och blev kung redan vid 12 års ålder. Han regerade i hela 55 år i Jerusalem och det var en tid av fred och stigande välstånd.

Hur var då Manasse som kung? Ja, krönikebokens författare har inte mycket gott att säga. Hans far hade förstört offerplatser i landet, platser där man offrade åt avgudar. Dessa blev nu återställda. Han bedrev häxeri, trolldom, svartkonst, andebesvärjelse och spådomskonster och mycket annat som var ont i Herrens ögon. Ja, han till och med offrade sina egna söner på bål till guden Baal, något som förekom bland de kananeiska folken. Det står att Herren talade till Manasse men han ville inte lyssna.

Då blev det slut på den långa perioden av fred, den assyriske kungen anföll och tog Manasse till fånga. Där, i sina bojor, ödmjukade han sig till sist och bad till Gud. Manasses bön som vi lyssnat till.

Det är en helt annan Manasse vi möter här, han försöker inte smita undan skulden, ingenstans skyller han ifrån sig eller beklagar sig. Inte någonstans nämns den assyriske kungen, Manasse är inte arg på honom trots att han får vi anta, anföll Israel oprovocerat. Men i detta drama är han ändå bara en bifigur, en statist. Han är Herrens redskap och han fick Manasse sina klor bara för att Herren tillät det.

Augustinus skriver i sina Bekännelser att Gud straffar genom våra egna synder, konsekvenserna av dessa blir ett straff i sig. Det är väl lite av detta som finns i vårt ordspråk: ”synden straffar sig själv”. Och samma synsätt möter vi också i Manasses bön. Visst han är tillfångatagen, han sitter förmodligen i en mörk fängelsehåla, men det är inte detta som är hans bekymmer. Det som plågar Manasse är hans lagbrott. Han beskriver hur de tynger honom på samma sätt som hans bojor gör det. Allt det onda han gjort plågar så hans samvete att denna plåga blir ett straff i sig.

Men när han befinner sig i denna kris gör han det enda rätta: han kommer till Gud och ber om förlåtelse. Han böjer knä, *i sitt hjärta*. Han var kanske fastkedjad på ett sätt att han inte kunde knäfalla med kroppen.

Han har syndat och det har inte skett av okunnighet, han visste vad han gjorde. Men han litar på Gud och på hans godhet. Ja, han ser sig själv som vittne för Guds godhet. Om Gud förlåter honom blir det som sker ett bevis på Guds nåd, om han blir räddad fast han är ovärdig. Hans egen synd blir det som visar på Guds godhet.

Så händer alltså det att där, i fängelset, just där blir Manasse frälst. Där blir han fri, fri från hans synd genom vilken han annars skulle gå under. Där, fortfarande i sina kedjor, i mörkret kan han avsluta med att prisa och lovsjunga Gud!

Hur gick det då för Manasse? Ja, krönikeboken säger inget om varför den assyriske kungen släppte honom, men han kom tillbaka till Jerusalem och fick fortsätta att vara kung. Han slängde ut alla gudar och beläten och han började offra åt Herren, Israels Gud istället. Och han fick gå till vila hos sina fäder och hans son Amon blev kung efter honom.

Berättelsen om Manasse får bli en påminnelse för oss om fastans betydelse. Det var ju i fängelset, avskuren från omvärlden och sitt tidigare liv som Manasse kom till insikt. Här fick han tid för självrannsakan. Man brukar i den kristna traditionen ibland tala om öknen med ett liknande budskap. Vi behöver söka ett tillstånd där vi avstår, eller åtminstone, minskar ner på intryck och påverkan utifrån. Gör vi det kan Gud arbeta med vårt inre, vi får tid att rannsaka oss själva. Det kan vara där och då som vi gör de viktigaste insikterna om oss själv och Gud.